

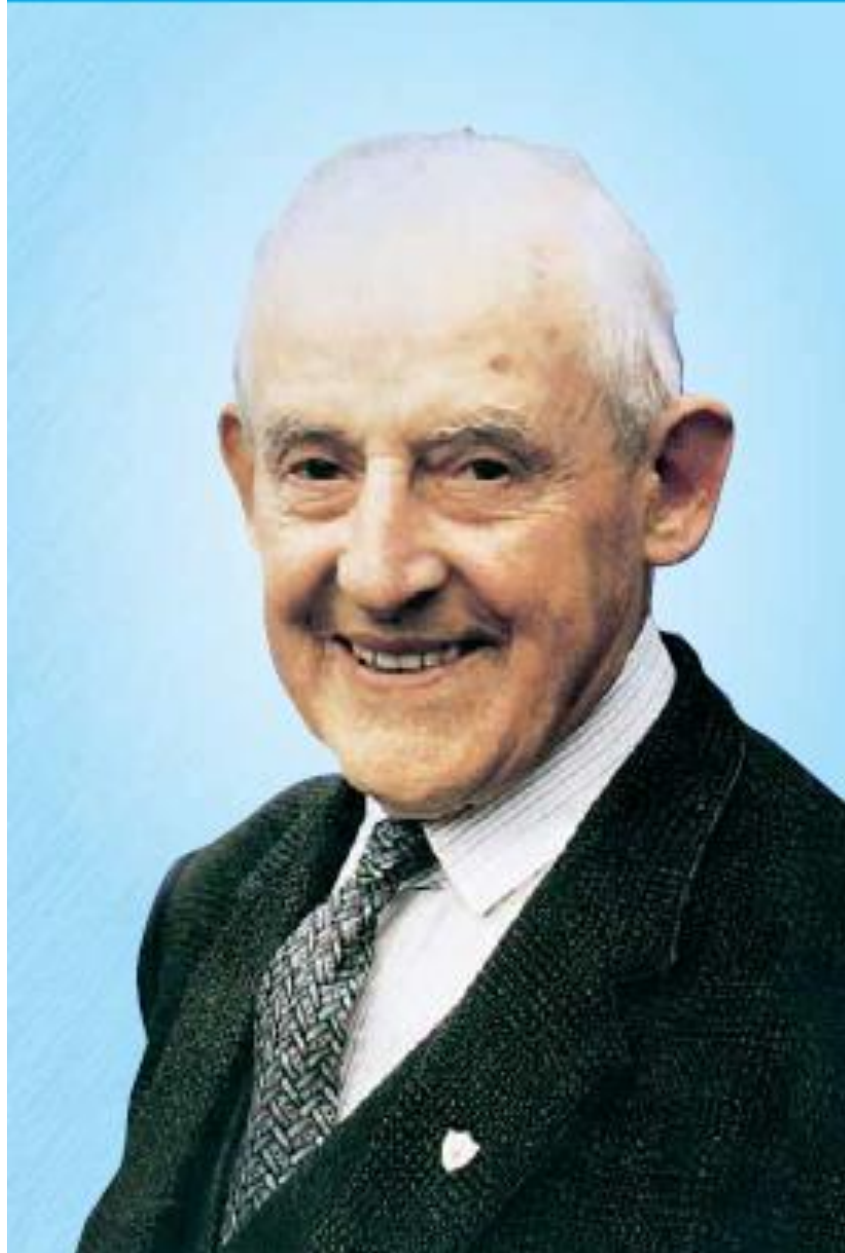
MARIÁNSKÉ POVZBUZENÍ ÚNOR 2024

**Boží služebník Frank Duff - MUŽ
RŮŽENCE a zakladatel Mariiny legie.**

PROMOTION OF THE CAUSE OF
FOUNDER OF LEGION OF MARY

FRANK DUFF

(1889 - 1980)

Frank Duff se narodil v irském Dublinu v roce 1889.

Byl oddaným mužem Církve, který se stal průkopníkem laické účasti na apoštolských dílech.

Velmi povzbuzoval katolické laiky, aby usilovali o svatost a zapojovali se do charitativních děl.

V roce 1917, téhož roku, kdy se Panna Maria zjevila ve Fatimě a svatý Maximilián Maria Kolbe založil Rytířstvo Neposkvrněné, četl Duff knihu „O pravé úctě k Panně Marii.“

Zpočátku knize pro její hloubku a vznešená mariánská vyjádření nerozuměl, ale když si ji přečetl šestkrát, konečně ji pochopil.

Tato zbožnost zapálila jeho duši.

Pochopil, že Maria není jen další svatou, ale největší ze všech svatých a srdcem křesťanství.

Od tohoto momentu začal všechny učit, že jestli nerozumí Marii, nejsou schopni pochopit křesťanství.

Na základě své vřelé úcty k Panně Marii 7. září 1921 založil Mariinu legii.

Účelem a cílem legie bylo pomáhat Marii, prostřednicí všech milostí, v duchovním boji, který se neustále vede mezi Církví a mocnostmi temna.

Svou organizaci nazval Mariina legie, protože ji vnímal jako vojsko Boží Matky, které se zasazuje za věc jejího božského Syna.

Prostřednictvím této armády, která využívala modlitbu a apoštolská díla, aby legie pomohla Církvi přivést všechny duše k Ježíši prostřednictvím Marie.

Růženec byl pro něj součástí každého dne a zbraní v rukou legionáře. Velmi rád doporučoval každodenní růženec každému, koho potkal. Tvrdil, že je to "hlavní pobožnost k Duchu Svatému." Tím měl na mysli, že když se člověk modlí růženec, hned ho zastíní Duch Svatý, protože Maria je manželkou Ducha Svatého a nikdy se nemůže od svého manžela odloučit.

Tento rozměr jeho myšlenky je fascinující, protože lidé si málokdy spojují oddanost Duchu Svatému s modlitbou růžence.

Podle Franka Duffa růženec otevírá srdce pro působení Ducha Svatého, protože v růženci si připomínáme a slavíme jeho konání v tajemstvích spásy.

Růženec je jakési "chození v kruhu," procházíme po zrnkách v uzavřeném řetězu.

Zdá se to podobné, jako když Židé vstupovali do Zaslíbené země a narazili na nedobytné Jericho.

Na Boží pokyn chodili s archou dokola, dokud zdi města nespadly.

Modlit se tedy růženec znamená spolu s Marií dobývat nová území pro Krista.

Svět, ve kterém žijeme, potřebuje modlitbu. Velmi. Kdo se modlí, ten je silný z Boha. Modlete se růženec, nebojte se chodit a obcházet mocnosti temnosti s touto novozákonní archou.

Skrze Marii dochází také k setkání nás, našich životů, s životem Ježíše Krista: Do mocné Mariiny přímluvy, které se dovoláme znovu a znovu – „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší“ – s velkou důvěrou vkládáme sebe samé, své blízké, Církev a svět.

A skrze ruce Panny Marie dostáváme milost tajemství života Ježíše Krista, tedy milosti růžencových tajemství.

Ještě důležitější než dát jíst hladovému, je modlit se za ty, kteří žijí ve smrtelném hříchu.

(sv. Terezie z Avily)

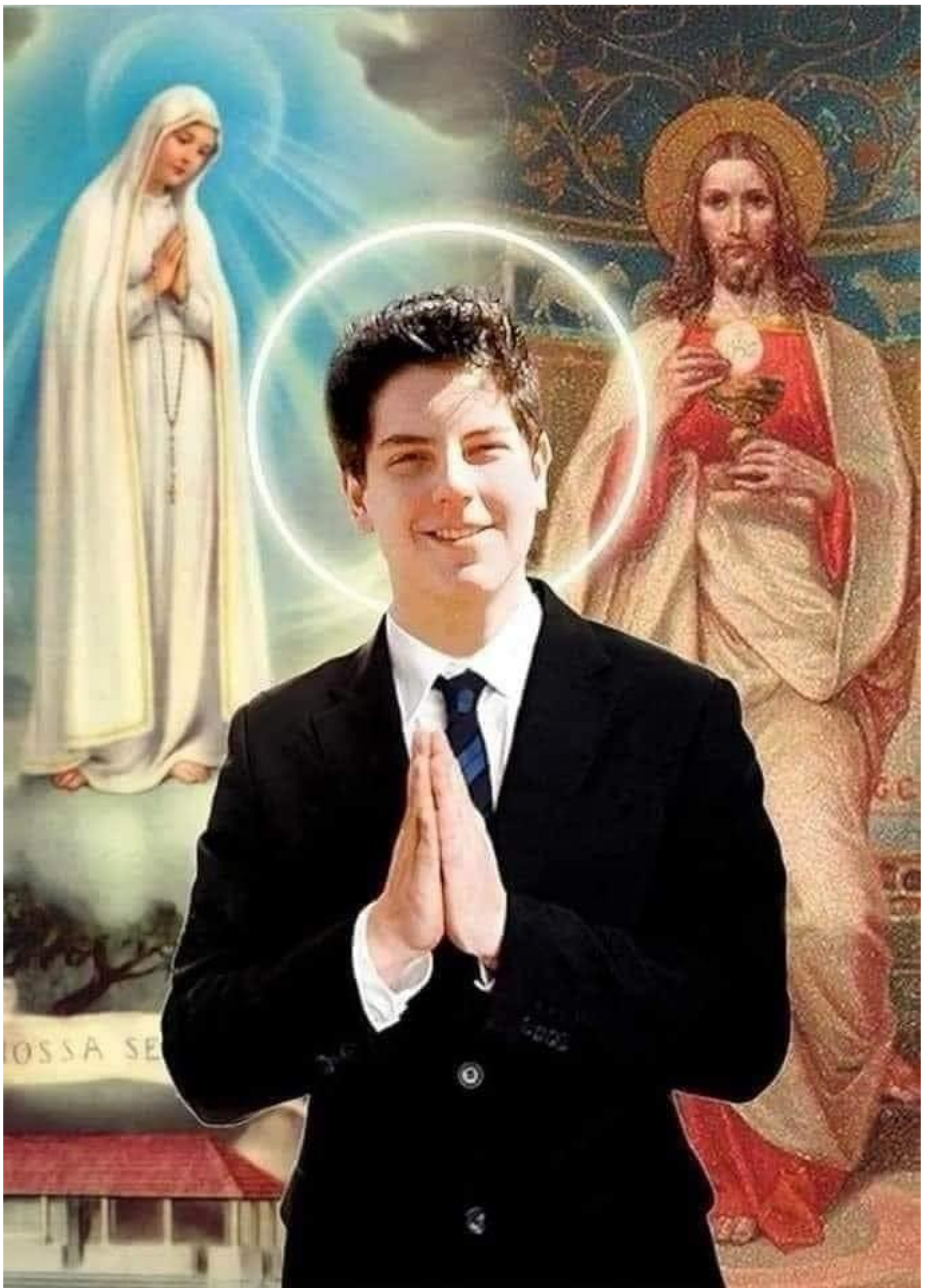
Ježíš nám dává úplně všechno: svou slávu, moc, tělo, krev, svůj život, svého Ducha i svou matku Marii.

(Elias Vella)

***Pokora je jako růžencová šňůra.
Jestliže se tato šňůra přetrhne, korálky
se rozsypou; jestliže opustíme pokoru,
zaniknou všechny ctnosti.
(sv. Jan Maria Vianney)***

***Myšlenka od světice, která založila větev
Sdružení sester voršilek, která se později
změnila v kongregaci Umírajícího
Ježíšova Srdce...Dnes je potřeba duší,
které se modlí za ty, jež se nemodlí.
(sv. Uršula Ledóchowska)***

***Krásná kázání i práce bez modlitby,
žádné ovoce nepřinesou.
(sv. Maxmilián Maria Kolbe)***

Blahoslavený Carlo Acutis

Bl. Carlo Acutis byl prohlášen za blahoslaveného 10. října 2020 v bazilice svatého Františka v Assisi a jeho svátek byl stanoven na 12. Října.

Bl. Carlo je zřejmě prvním blahořečeným, který leží v rakvi v džínách a ve své oblíbené mikině.

Je to symbolické, protože svou mimořádnou svatost žil uprostřed tohoto světa, plného rozmanitých krás, vymožeností a nástrah, ve zcela běžném životě teenagera na začátku 21. století.

Tento obyčejně neobyčejný mladík vyrůstal převážně v Miláně jako jediný syn v dobře situované, můžeme dokonce říci bohaté rodině.

Bylo mu dáno skvělé nadání, a to především co se týče informatiky a všeho kolem počítačů, elektroniky, internetu a moderních komunikačních technologií.

Nepřehlédnutelná je jeho láska ke zvířatům – domácí pejsek, zlaté rybičky a kočky byli samozřejmou součástí jeho života.

Ten utvářely i blízké vztahy s prarodiči, u kterých zvláště o prázdninách rád pobýval.

S rodiči jezdíval na výlety po Itálii i do zahraničí, ale nejraději se vracel do Assisi, kde si později přál být i pohřben.

*Už od útlého dětství bral Carlo velmi vážně vše, co učí víra. **Sami rodiče přiznávají, že oni tou příčinou nebyli! K hlubšímu životu víry je přivedl teprve on.***

Kde jsou tedy kořeny jeho zbožnosti?

Můžeme jen tušit, že snad mu to vymodlila už kdysi dávno prababička, o které bylo známo, že se ode dne své svatby denně modlila růženec.

Vždyt' teprve na věčnosti se dovíme, kam až dosáhly modlitby a co vše ovlivnily.

Rád se modlil denně růženec a za svou víru se nestyděl, i když musel jít mnohokrát proti proudu.

„To jediné, o co je třeba prosit v modlitbě, je touha po svatosti.“

bl. Carlo Acutis

Závažnost nečekané nemoci zprvu nerozpoznali ani lékaři – spletli si ji s obyčejnými příušnicemi.

Ukázalo se však, že je to leukemie.

Vše postupovalo velmi rychle.

Jedna z ošetřujících sester vzpomíná: Tento kluk těžko snášel, že musí být upoután na lůžko, ale zasáhl mě svou velkou pokorou, s níž přijímal tak extrémní utrpení. Nikdy si nestěžoval, ani neprojevoval mrzutost...“

A ještě další sestra dodává: „Byl statečný, nedával najevo svou bolest. Byl to radostný kluk – kdykoli odpovídal na otázku, nejdřív se usmál...“

Jeho srdce, srdce oddaného mariánského ctitele, se zastavilo 12. října 2006 v předvečer výročí posledního fatimského zjevení.

Po smrti měli rodiče synovo tělo několik dnů vystavené doma v jeho pokojíku, kam se přišlo rozloučit bezpočet návštěvníků.

Mnozí žasli, že jeho tělo vydává vůni lilií. Ti, kteří ho znali, na něj vzpomínali a kladli si otázku: V čem spočívá jeho tajemství? Čím nás i nyní tak fascinuje?

Nabízí se jediné vysvětlení: Z Carla vyzařuje přítomnost někoho jiného, Toho, který se zmocnil jeho srdce.

*Pane, smiluj se..... Pane, smiluj se.
Kriste, smiluj se... Kriste, smiluj se.
Pane, smiluj se... Pane, smiluj se.*

*Bože, náš nebeský Otče, smiluj se nad námi
Bože, Synu, Vykupiteli světa smiluj se nad
námi*

*Bože, Duchu Svatý, smiluj se nad námi
Bože, v Trojici jediný, smiluj se nad námi*

*Svatá Maria, Matko Boží ... oroduj za nás.
Blahoslavený Carlo, důvěřující v Boží
milosrdenství... oroduj za nás.*

*Blahoslavený Carlo, horlivý šířiteli úcty k
Nejsvětější svátosti ... oroduj za nás.*

*Blahoslavený Carlo, apoštola častého svatého
přijímání ... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, apoštola modlitby
posvátného růžence ... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, žijící podle Božího slova ...
oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, který si našel smysl života
ve sjednocení s Ježíšem... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, toužící přitáhnout všechny
k Ježíšovi... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, vidící Krista v každém
člověku... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, žijící v hluboké radosti a
pokoji ... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, šířiteli nové evangelizace
... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, chránící a milující Boží
přírodu... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, pomocníku při správném
používání internetu... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, příteli migrantů a chudých
... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, těšiteli lidí bez domova ...
oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, vnímavý k problémům
svých kamarádů ... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, vzore studentů ... oroduj
za nás*

*Blahoslavený Carlo, příklade skromnosti...
oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, povzbuzení pro trpící a
těžce nemocné... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, obětující svoje utrpení za
Svatého Otce a Církev... oroduj za nás*

*Blahoslavený Carlo, příklade života pro mladé
... oroduj za nás*

***Beránku Boží, který snímáš hříchy světa ...
smiluj se nad námi***

***Beránku Boží, který snímáš hříchy světa ...
smiluj se nad námi***

***Beránku Boží, který snímáš hříchy světa ...
smiluj se nad námi***

Modleme se:

***Všemohoucí Bože, který si vložil velké
světlo do svých svatých a dáváš nám svaté
za vzor a ochranu, dej, abychom na
přímluvu a podle příkladu blahoslaveného
Carla Acutise kráčeli po cestě evangelia a
věrně tě následovali. Skrze Krista našeho
Pána.***

Amen.

Člověk by měl učinit alespoň jeden skutek milosrdenství denně. Alespoň. Avšak může jich být hodně, vždyť je pro každého snadné jej vykonat, i pro toho nejubožejšího, neboť vykonání milosrdenství je trojí: 1. milosrdné slovo-odpuštěním a povzbuzením, 2. tam, kde nemůžeš slovem, tak se modli- také to je milosrdenství, 3. skutky milosrdenství.
(sv. Faustyna Kowalská)

Myšlenka na den od papeže Františka...Každý z nás je povolán k životu v manželství, ke kněžské službě nebo ke zvláštnímu zasvěcení, abychom se stali Pánovými svědky tady a teď.

Nezapomínejte, že Bůh nepovolává vybavené, ale vybavuje povolané.
(Mark Hart, filmový hudební skladatel)

Mariánský odboj proti zlu.

V roce 1917 slavili svobodní zednáři v Římě 200. výročí trvání svého temného bratrstva.

Vystoupili odvážně na veřejnost.

Ve slavnostním procesí nesli prapor, na kterém bylo vyobrazeno vítězství Lucifera nad sv. Michaelem.

Šli až na náměstí Svatého Petra, zde rozvinuli transparenty s nápisy: „Satan bude vládnout i ve Vatikánu..., papež bude jeho sluhou.“

V tu dobu pobýval v Římě mladý klerik Maximilián Kolbe.

*Zednářské provokativní vystoupení v něm probudilo pevné rozhodnutí: „**Napadlo mě založit sdružení proti svobodným zednářům a jiným d'ábelským mocnostem. ...***

Neposkvrněná oznamuje v poslušnosti svou vůli: 17 října 1917 s dovolením našeho rektora dochází k setkání prvních sedmi členů Rytířů Neposkvrněné.“

Čtyři dny po posledním zjevení ve Fatimě se první Rytíři Neposkvrněné rozhodnou bojovat svým příkladem, modlitbou, prací a utrpením za obrácení hříšníků a za získání bludařů, schizmatiků, komunistů a svobodných zednářů.

Jejich zakladatel bude vždy zdůrazňovat, že Rytíři Neposkvrněné dosáhnou více utrpením než různými vnějšími aktivitami.

Vrcholem pobytu Maximiliána Kolbeho v Římě bylo kněžské svěcení 28. dubna 1918.

Ještě před návratem do Polska napsal z Říma své matce:

„Maminko, modli se za mne, aby moje láska rostla stále rychleji a byla bez hranic. Modli se zvláště, aby byla bez hranic...“

V tu dobu už trpěl sv. Kolbe těžkou tuberkulózou spojenou s chrlením krve.

V prosinci 1920 už pracuje jen 25 % jeho plic, přesto koná pravidelné přednášky a vydává svůj časopis, který mu představení povolí pod podmínkou, že peníze si získá sám. Žebrotou shromažďuje potřebné prostředky.

Od ledna 1922 vychází Rytíř Neposkvrněné.

R. 1927 začíná se stavbou prvního Města Neposkvrněné nedaleko Varšavy na pozemku, který daroval kníže Drucki-Lubecki.

Po jedenácti letech je zde moderní ediční továrna, ve které pracuje 762 bratří a 8 kněží.

Rytíř Neposkvrněné dosahuje před válkou milionový náklad. Nepokalanov má vlastní vysílač a železnici.

R. 1930 zakládá Město Neposkvrněné v Japonsku v Nagasaki. Již měsíc po příjezdu začíná vydávat japonsky Rytíře Neposkvrněné.

Po několika měsících dosahuje náklad 100 000 výtisků.

R. 1932 začíná vycházet v Indii.

Chce ho vydávat i turecky, hebrejsky a arabsky. Chce, aby akce zasáhla polovinu lidstva. Chce ho vydávat i rusky: „Jednoho dne uvidíte sochu Neposkvrněné na vrcholu Kremle.

Než se tak stane, budeme muset projít krvavou zkouškou.“

1. září 1939 Hitler napadl Polsko.

**Jedním z prvních cílů je bombardování
Nepokalanova.**

Otec Kolbe a 39 bratří je odvečeno do
tábora Amtitzi u Berlína. Své syny učí této
zásvětné modlitbě: Chceme uzavřít smlouvu
s Pannou Marií a říci jí: **Dobrá Matko,
z lásky k Tobě se Ti zcela odevzdávám,
abych zůstal v tomto zastrašujícím
táboře, jen aby se mohli vrátit ostatní.
Chci zůstat opovrhovaný a zapomenutý,
sám se svými bolestmi. Celý se Ti
odevzdávám, abych zemřel na této shnilé
hromadě slámy uprostřed bezcitných
srdcí.**

V dubnu 1940 byl vydán rozkaz na zřízení
koncentračního tábora v Osvětimi.

Měl to být především tábor trestanecký pro
polské politické vězně.

Ale již v létě 1941 určil Heinrich Himmler
(SS) koncentrační tábor v Osvětimi za místo
na úplnou likvidaci židovského obyvatelstva.
**Rudolf Höss dostal plnou odpovědnost
za realizaci tohoto plánu.**

Po válce popsal Höss, jak mu byl svěřen tento úkol: „Najednou mě povolali k veliteli SS do Berlína. Ačkoliv bylo ve zvyku udělovat rozkazy jen za přítomnosti adjutanta, Himmler mi vyložil mezi čtyřma očima toto: **„Vůdce nařídil úplné zničení Židů. My muži SS máme splnit tento rozkaz. Likvidační tábory na východě nestačí na tak rozsáhlý úkol, proto jsem vybral Osvětim... Je to tvrdá a těžká práce, která vyžaduje nasazení celé osoby, bez ohledu na těžkosti... Ted' během války musíme zničit všechny Židy bez rozdílu.“**“

A Höss vyznává, že všechny své síly a schopnosti využil na splnění tohoto úkolu. Na podzim 1941 dosáhl komplex s 38 vedlejšími tábory svého největšího rozmachu.

Vedle hlavního tábora byl na likvidaci Židů, Poláků a Romů určen především tábor Osvětim II. Březinky.

Během pěti let zde zahynuly více než tři miliony lidí.

Osvětim nám představuje dva muže, dvě vůdcovské povahy.

Oba zemřeli ve stejném věku 47 let.

Oba zemřeli násilnou, ale zcela odlišnou smrtí:

Rudolf Höss skončil na šibenici s pohledem na koncentrační tábor Osvětim.

Maximilián Kolbě zemřel v hladomorné kobce po smrtící injekci, když se přihlásil dobrovolně na smrt na místo otce rodiny.

Sv. Maximilián Kolbe chtěl milovat všechny bez hranic a svůj život zasvětil až po smrt úkolu činit dobro všem lidem.

Určitě není náhoda, že už od dětství nacházíme v životě těchto dvou mužů mnoho překvapujících shod.

Jejich osudy jsou podivuhodně spojené, ale jejich životní cesty se liší jako oddělené velkou propastí.

Oba vyrůstali v nábožensky založené rodině, ministrovali a toužili stát se kněžími a misionáři.

Oba byli nadprůměrně inteligentní a velice citliví. Rodiče je vychovávali k poslušnosti a k vědomí odpovědnosti, odvaze a rozhodnosti.

Ale oba se rozhodli zcela opačně. Z Raymunda se stal zářící světec, z Rudolfa zločinec.

Oba byli strategicky a organizačně nadaní a každý z nich brilantně rozvinul své schopnosti, každý svým způsobem.

Oba byli vůdcovské osobnosti odpovědné za miliony lidí.

Poručík komandant Rudolf Höss jim přinášel smrt.

P. Maximilián Kolbe jim zprostředkoval život.

Oba byli muži bezpodmínečné poslušnosti.

„Ptali se mě, jak jsem se já a moji muži mohli na to ustavičně dívat, jak jsme to mohli vydržet,“ řekl jednou Höss o Osvětimi. „Na to jsem měl vždy jednu odpověď: Rozkaz Vůdce musí být splněn se železnou důsledností. Musí přitom ustoupit všechny lidské city.“

Pro sv. Maximiliána Kolbeho byla poslušnost k představeným výrazem jeho oddanosti Bohu a Neposkvrněné.

Významným postojem jeho duše byl způsob konání, úplné sebeodevzdání, aby jeho mučitelé a nepřátelé dosáhli nového vnitřního života.

Mezi ně patřil i Rudolf Höss.

Henrik Sienkiewicz, mladý zajatec z Osvětimi, dosvědčuje: „Pater Kolbe chtěl obrátit celý tábor včetně nacistů.

Nemodlil se za ně jen on, ale naváděl i nás, abychom se modlili za jejich obrácení.“

P. Kolbe se modlil: „Všechno zmůžu v tom, který mě posilňuje skrze svou Matku.“ Modlil se často a byl úplně přesvědčený: „Jen v utrpení se naučíme skutečně milovat. Utrpením a pronásledováním jsme posvěceni nejen my, ale přivádíme k Bohu i naše pronásledovatele!“

Naše pronásledovatele přivedeme k Bohu

„Všichni máme plnit jedno poslání, my všichni, kteří jsme v táboře. Já odtud neodejdu živý, protože musím splnit jeden úkol – Neposkvrněná má pro mě jeden úkol,“ řekl Kolbe svému mladému příteli Sigmundovi Ruszczakovi.

*Proto všechny neustále povzbuzoval: „**Modleme se, nesme kříž a velmi milujme všechny duše bez výjimky, přátele i nepřátele.**“*

„Naše působení bude větší, když se bude konat ve vnější i vnitřní temnotě, když budeme smutní, unavení, bez útěchy, když budeme bez úspěchu, všemi opuštění a posmívání jako Ježíš na kříži; když se budeme z celé síly modlit za naše pronásledovatele, když je budeme chtít přivést všemi prostředky skrze Neposkvrněnou k Bohu.“

„Nebojím se hladu ani utrpení. Pro Marii jsem připraven na všechno.

Chci ji milovat až do smrti. Celí jsme se jí odevzdali. Co se nám může stát?

Maximálně nás mohou zbavit života: To by byl samozřejmě ten největší dar, jaký by nám mohli dát.

*Pro naše katy budeme potom **z nebe pracovat oběma rukama, chceme jejich srdce.**“ „*

Tito chudáci, tito nešťastní lidé, kteří nemají pokoj, potřebují mnoho světla, mnoho nadpřirozené síly. ‚Nevědí, co čini,‘ řekl Vykupitel...

Jak bychom jim mohli nepodat ruku, nepomáhat jim uklidnit jejich srdce!...

Láska k bližnímu nás nutí... nezapomínat na tyto lidi!“

Ano, byla to láska, která pobízela tohoto výjimečného kněze, který vyzařoval hluboký pokoj a kterého všichni nazývali jen náš milý otec.

Obětoval se v pevné víře, že jeho utrpení spolu s utrpením jiných je přímo nutné pro štěstí těch, kteří přijdou po nás. **„Až na posledním soudu – na Božím soudu, poznáme kolik tajuplných milostí daroval Bůh lidem kolem nás a kolik lidí bylo zachráněno a spaseno naší pomocí.“**

George Bielecki, jeden z těch, kteří přežili, procítil velice hluboce tuto skutečnost po světcově mučednictví: **„Říct, že P. Kolbe zemřel za jednoho z nás, by bylo příliš velké zjednodušení. Jeho smrt byla záchranou pro tisíce a chci říct, že v tom spočívá velikost jeho smrti.“**

Obrácení Rudolfa Hösse

Tato smrt byla vysokým výkupným za tak jednoduše vypadající obrácení Rudolfa Hösse, ke kterému došlo tak říkajíc v poslední vteřině.

*Bylo to výkupné člověka, který chtěl ve svém životě uskutečnit Ježíšova slova: **Milujte své nepřátele, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vám zlořečí, modlete se za ty, kteří vás tupí (Lk 6, 27-28) a Modlete se za ty, kteří vás pronásledují (Mt 5,44).***

Tato slova, která P. Maximilián řekl svému příteli Johnovi Lipskému, se měla ukázat jako pravdivá.

V roce 1947 několik dnů před popravou se obrátil jeden z nejsurovějších a nejmasovějších vrahů v lidských dějinách.

V procese v Norimberku i před národním soudem ve Varšavě Höss doznal, že je plně odpovědný za všechno, co se stalo v koncentračním táboře v Osvětimi za jeho vedení. Pokojně a věcně potvrdil, že pod jeho vedením zahynuly tři miliony lidí.

Když odsouzenec na smrt uslyšel ve své vězeňské cele zvony z blízkého karmelitského kláštera, vzpomněl si, jak jako malý chlapec ministroval a toužil být knězem.

A tu se stalo něco nepředstavitelného: Höss si přál rozhovor s katolickým knězem.

Když dozorci na jeho žádost nejdříve nereagovali, zopakoval svou žádost v písemné formě.

Nakonec pro tuto choulostivou úlohu vybrali jezuitu Wladyslawa Lohna.

Jako provinciál jižní polské provincie byl velmi dobře informován o koncentračním táboře v Osvětimi.

Byl zkušeným profesorem dogmatiky a hodil se pro tento úkol také pro svou perfektní znalost německého jazyka.

Ale dříve, než šel k Hössovi, zašel si pro duchovní podporu do blízkého kláštera, ve kterém žila sestra Faustyna Kowalská, a přijala tam zjevení o Božím milosrdenství.

*Sestra Valérie, která ještě žije v tomto klášteře, zažila tuto událost jako mladičká sestra: „**Pater Lohn prosil o modlitbu všechny, kteří tehdy byli v klášteře. Řekl nám, kam ho povolali a jakým úkolem ho pověřili. My jsme pak všechno svěřily milosrdnému Ježíši.**“*

Bylo to 10. dubna 1947.

Pater Lohn rozmlouval s Rudolfem Hössem několik hodin.

Na konci rozhovoru se bývalý velitel Osvětami pomodlil katolické vyznání víry a opět vstoupil do katolické církve.

Pak se vyzpovídal.

*P. Lohn později dosvědčil, že ho na svatou zpověď připravoval tak, že mu **vyprávěl o Ježíšově Srdci**. O tom Srdci, ke kterému chtěl P. Kolbe skrze Srdce Mariino přivést všechny duše. A nebyla to náhoda!*

Další den přinesl P. Lohn obrácenému Eucharistii. Při svatém přijímání si Rudolf Höss klekl uprostřed cely a plakal.

Když kněz odcházel, řekl: „Bůh mi odpustil, ale lidé mi neodpustí nikdy!“

V očekávání smrti smířen s Bohem napsal 11. dubna dojemný list své ženě a svým pěti dětem. Jasně v něm uvádí pohnutky svého jednání, vyznává svou vinu, ale i svou upřímnou starostlivou lásku ke své rodině. Popisuje v něm i svůj návrat k Bohu: „Byl to těžký zápas. Ale znovu jsem našel svou víru v dobrého Pána Boha.“

Čtyři dny před popravou 12. dubna napsal Höss prohlášení, ve kterém prosil polský národ o odpuštění: „V čase vězení jsem s trpkostí ještě hlouběji zjistil, jak hrozných zločinů jsem se dopustil na lidstvu... Ó, kéž by mi Bůh odpustil všechny moje činy. Vy, obyvatelé Polska, vás prosím o odpuštění! Teprve nyní v polském vězení jsem poznal, co je vlastně lidskost. Navzdory všemu, co se stalo, zacházeli zde se mnou dobře. Nečekal jsem to a zahanbuje mě to.“

V den popravky 16. dubna 1947 uvedl státní tajemník v protokolu:

„Rudolf Höss se až do posledního okamžiku choval úplně pokojně a nevyslovil žádné přání.“

Umíme to pochopit, protože tu rozhodující prosbu mu už Bůh splnil podobně jako kajícímu lotrovi: Otče, odpusť nám naše viny!

*Zázrak! Tělo Svaté Bernadetty
vypadá stále jako živé.*

*Sv. Bernadette Soubirous se narodila do
chudé francouzské rodiny.*

*I když jí od dětského věku trápilo chatrné
zdraví, udály se v jejím životě zázraky.*

*Když bylo dívce 14 let, měla v Lurdech
svoje první vidění Panny Marie. Ta jí
ukázala léčivý pramen a žádala ji, ať vedle
skály nechá vystavět kostel.*

To co ale překvapuje věřící i nevěřící dodnes, je její nedotčené tělo, které nejeví známky rozkladu už téměř 150 let!

Sv. Bernardetta leží v kapli kláštera Saint-Gildard v Nevers. Světice působí dojmem, že spí. Prvních 46 let byla přítom pochována v zemi.

Její tělo je neporušené, včetně pleti, nehtů, vlasů, řas, svalů, a dokonce všech vnitřních orgánů. V prosklené zdobené rakvi leží se sepnutýma rukama, ovinutým růžencem a hlavou nakloněnou doleva.

Sv. Bernadeta Soubirousová, které se zjevila Panna Maria ve francouzských Lurdech nám nezanechala žádné písemnosti.

V archivech kláštera Saint-Gildart v Nevers se však nacházejí akta svatořečení. Jsou zde svědecké výpovědi sester a jiných osob, které s ní byly v kontaktu, především v době jejího klášterního života v letech 1866–1879.

Březen 1879 (měsíc před její smrtí)

Henri Lasserre:

„Co chce Pán, to chci také já,“ řekla ve své bolesti, „tolik, kolik on chce. Já se mu zcela odevzdávám a být obět' Ježíšova Srdce, to by měla být moje radost.“

V této poslední nemoci velice trpěla. Její úzká hrud' byla jeden oheň. Její stehenní kost byla zničená kostižerem.

Sestra Emilie Marcillac:

Astmatické záchvaty byly stále častější. Na pravém koleně měla veliký nádor, její kosti byly rozpadlé: Trpěla nevýslovnými bolestmi, ale každý bolestný povzdech měnila v modlitbu. „Můj Bože, nabízím ti to. Můj Bože, miluji tě!“

Sestra Saint-Cyr Jollet:

Říkala: „Můj Bože, já chci trpět, toužím po tom, ale dej mi milost trpělivosti, kterou tolik potřebuji.“

Opat Perreau:

Na konci života byla velice smutná, že nemůže chodit na adorace, a posteskla si kaplanovi. On jí řekl: „Utěšte se, konáte adoraci u paty kříže tím, že se noříte do ran našeho Pána.“

Bernadeta odpověděla: „Jak dobře mi dělají tato slova!“

Myslím, že Pán jí dal tušit, že její smrt je blízko. Když jsem ji totiž o svátku svatého Josefa navštívil a zeptal se, kterou milost si o tomto velkém svátku vyprosila, odpověděla: „Milost dobré smrti.“

Poslední pomazání přijala v pátek 28. března 1879. Pak řekla: „Matko, prosím za odpuštění všech starostí, které jsem vám připravila, když jsem chybovala v řeholním životě, a prosím za odpuštění i své spolusestry za špatný příklad, který jsem jim dávala.“

Opat Perreau:

*Sestry ji prosily, aby přednesla jejich prosby v nebi. Bernadeta odpověděla: „**Ano, na žádnou z vás nezapomenu.**“*

Duben 1879

Matka Eleonore Cassagnes:

Řekla: „Jsem víc dojata, když si o utrpení Páně čtu, než když je vykládám.“

Krátce před smrtí jí kaplan řekl: „Myslete na slib Matky Boží.

Nebe je konec cesty.“

Ona zvolala: „Ano, ale ten konec prostě nechce přijít.“

Aby jí pomohl v jejím utrpení a umírání, připomněl jí opat Febvre krásu Matky Boží.

„Ó ano, jak velkou útěchou je pro mne tato myšlenka.“

Krátce před smrtí poručila, aby odstranili z jejího lůžka všechny obrázky, které jí přinesli.

Na otázku, proč – odpověděla:

„Mně stačí toto.“

A ukázala na kříž.

15. dubna 1879 (den před smrtí)

Opat Febvre:

Sestra Marie Bernarda prožívala večer před svou smrtí podobný duchovní zápas jako Ježíš. V noci z pondělí bylo slyšet několikrát, jak říká: „Odstup ode mne, satane!“ V úterý ráno mi řekla, že ji satan pokoušel, chtěl ji zastrašit, ale když volala jméno Ježíšovo, všechno zmizelo.

16. dubna (den úmrtí)

Sestra Nathalie Portat:

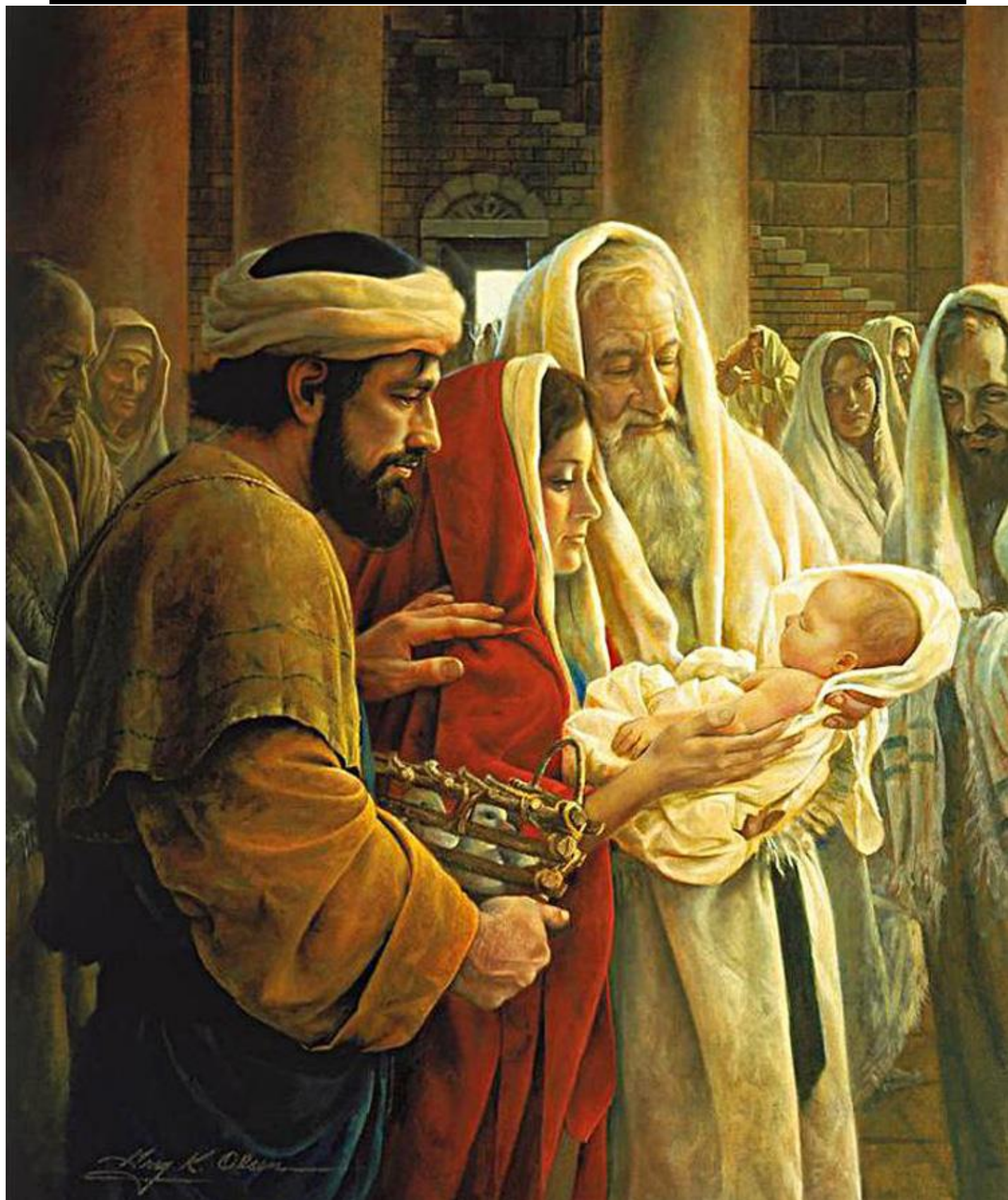
Při slovech Ave Maria Bernadeta opět ožila a opakovala dvakrát a se zvláštním důrazem: Svatá Maria, Matko Boží, pros za mě, ubohou hříšnici.

Kolem čtvrt na čtyři řekla Bernadeta:
„Žízním.“ Podali jí sklenici a přiložili k jejím rtům. Pak udělala nádherným způsobem znamení kříže, sklonila hlavu a odevzdala svou duši Pánu.

"Růženec nepouštěj z ruky a uctívej Mě v Nejsvětější svátosti. Když cítíš, že přicházejí satanovy útoky, že tě zaplavuje temnota a tlak na duši, hned se pomodli Pod tvou ochranu, protože to je exorcismus," řekl náš Pán Ježíš polské mystičce Alicji Lenczewské.

*Pátek 2.2. – svátek – Uvedení
Páně do chrámu – „hromnice“.*

O svátku Představení Pána v chrámu (nebo také Uvedení Páně do chrámu – který je vložen mezi vánoční a velikonoční příchod spásy, jde o vstup světla do svatyně Boží mezi lidí, do chrámu.

O tom, že je Ježíš sám světlem, přináší svědectví stařec Simeon ve svém krásném zvolání, v onom „Nunc dimittis“ kompletáře denní modlitby církve: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“

(Lk 2,29–32)

Příchod „zářícího světla z výsosti“ ve starozákonním chrámu odkazuje zřetelně do budoucnosti a představuje už vstup do svatyně církve, kterou založí Ježíš.

To vychází jasně z některých charakteristických podrobností:

U obou postav v chrámu, proroka Simeona a prorokyně Anny, jde o letité lidi, kteří stojí na konci svého života a tím ukazují, že uvolní místo novému životu, Dítěti v náručí panenské Matky.

Slova starce Simeona, který mluví o „světle k osvícení pohanům“, zvěstují vyplnění starozákonních proroctví o budoucí vládě pravého Boha nad pohanskými národy, tedy příběh, který se stane o desítky let později působením svatého Pavla, a v podstatě je to dílo církve.

Kromě toho víme, že chrám v Jeruzalémě už nebude dlouho existovat, jenom sotva 70 let, bude Římany úplně zničen. Na jeho místo nastoupí svatyně Těla Kristova.

Ta svatyně, která byla v pašijích zbourána, ale po třech dnech mocí Boží znovu zázračně utvořena (**Jan 2,19**) a o Letnicích Duchem Svatým posvěcena.

*Tento nový a věčný chrám má být navždy tím místem, na kterém máme uctívat Otce v duchu a pravdě
(Jan 4,24).*

Tak se ve svém popisování Ježíš nestěhuje jenom do jednoho chrámu, který je navíc určen k zániku.

Spíše naznačuje v tomto tajemném příběhu už svůj vstup do svaté církve a do jednotlivých budov kostelů.

V nich bude bydlet ve Nejsvětější svátosti a osvěcovat srdce věřících svým jasným a teplým světlem.

K tajemství svátku 2. února – jak se obvykle říká, Hromnice (místo Uvedení Páně) – patří také to, že Boží Syn nevchází sám do chrámu, ale že jako malé dítě je nesen svojí Matkou.

Tady se podobá velikonoční svíci, kterou vnáší jáhen o velikonoční noci do kostela s trojím zvoláním „Lumen Christi!“ (Světlo Kristovo!)

***Kde je Ježíš, tam je také Maria.
Od jejího vyvolení za Matku Boží a od
Duchem způsobeného početí Krista v
jejím panenském lůně patří oba
neoddělitelně k sobě.***

Adorace – klanění se Bohu.

*Klanění je cílem celého stvoření a
světových dějin.*

I „osvícený“ člověk dneška se něčemu klaní.

*Materialismus klanění nezrušil, jen je
přesunul – ze Stvořitele na tvora, na věci
stvořené.*

***Na drahé auto, špičkového sportovce,
moderní ideologii, zdraví, kult mládeže, luxus,
pokrok, podnikání a úspěch.***

*Ale i při modloslužbě dnešních dnů říká Pán
stejně jako na počátku svého působení:*

***Odstup, Satane, je psáno: svému Bohu
se budeš klanět a jen jemu sloužit.***

(Mt 4,10)

Klanění se Bohu stojí na prvním místě.

Kolik je těch, kteří po mši svaté věnují ještě čas adoraci a díkůvzdání, které bylo dříve samozřejmostí? Vždycky platilo a platit bude, že máme sloužit bližním a klanět se Bohu.

Papež sv. Jan Pavel II. ve svém listě k Zelenému čtvrtku 1980 napsal:

„Úcta k Nejsvětější Eucharistii má plnit naše kostely i mimo mši svatou.“

Z lásky bychom si měli udělat čas, a dokonce s ním v tomto případě „plýtvat“.

Pravá láska vyhledává blízkost milovaného.

Lásku k Ježíši ve svatostánku není možno odbýt záminkou, že nemůžeme ztrácet čas, protože ho musíme využít lépe k dobrým skutkům.

V materialistickém prostředí, kde se zdůrazňuje podnikání a zisk, je toto pokušení stále přítomné.

Může podkopat naši víru ve skutečnou přítomnost Pána v Nejsvětější Svátosti a oslabit v nás její ocenění.

Svatý růženec a světci.

Blahoslavený Alano della Rupe,
patron růžencových bratrstev, duchovní syn
svatého Dominika, od něhož pochází
dnešní struktura svatého růžence, nám
zanechal zaslíbení, která přijal od Panny
Marie pro zbožné ctitele této pobožnosti.

Jsou to přísliby věčné spásy, zvláštních
milostí, ochrany v nebezpečích, duchovního
pokroku a zvláštní slávy v nebi.

**Je nepochybné, že si chce Panna Maria
posloužit právě růžencem, aby nás
zachránila a zaplavila milostmi.**

**Když se P. Pia ptali, proč se každý den
modlí tolik růženců, odpověděl:
„Když ho Panna Maria tak vroucně
doporučovala, kdekoliv se zjevila, nezdá
se ti, že by to měl být pro nás zvláštní
důvod?“**

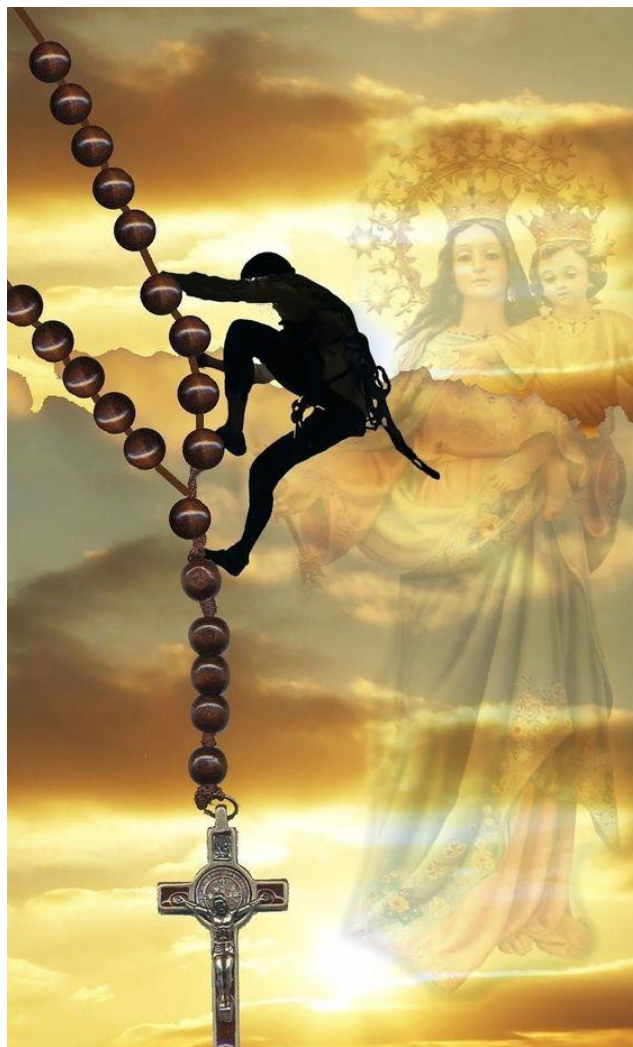
Sestra Lucie z Fatimy nás ujišťuje, že v tomto neklidném světě „by nás Panna Maria zahrnula zázraky, kdyby se všichni každý den modlili růženec“.

***Svatá Terezie z Lisieux řekla o růženci-
Jeden konec je v našich rukách a druhý je v rukou Panny Marie.***

Dokud se ho lidé modlí, Bůh nemůže opustit svět, protože tato modlitba mocně hýbe Jeho srdcem.

Modlitba růžence stoupá jako kadidlo k nohám Všemohoucího.

Panna Maria okamžitě reaguje jako blahodárná rosa, která přináší nový život do lidských srdcí.

Může se to někomu zdát neuvěřitelné, ale velký mystik a učitel církve svatý Alfons pokládal spásu své duše za závislou na pobožnosti svatého růžence.

V pozdním věku si jednou večer nemohl vzpomenout, zda se už modlil své růžence. Ptal se bratra, který o něho pečoval, a ten odpověděl: „Myslím, že jste se je modlil.“ Ale svatý Alfons naléhal: „Myslíte, myslíte, ale jste si tím jist? Nevíte, že na této pobožnosti závisí moje spása?“

Svatý Karel Boromejský ihned po tridentském koncilu zahájil reformu milánské diecéze tím, že zavedl veřejnou modlitbu svatého růžence v každé farnosti.

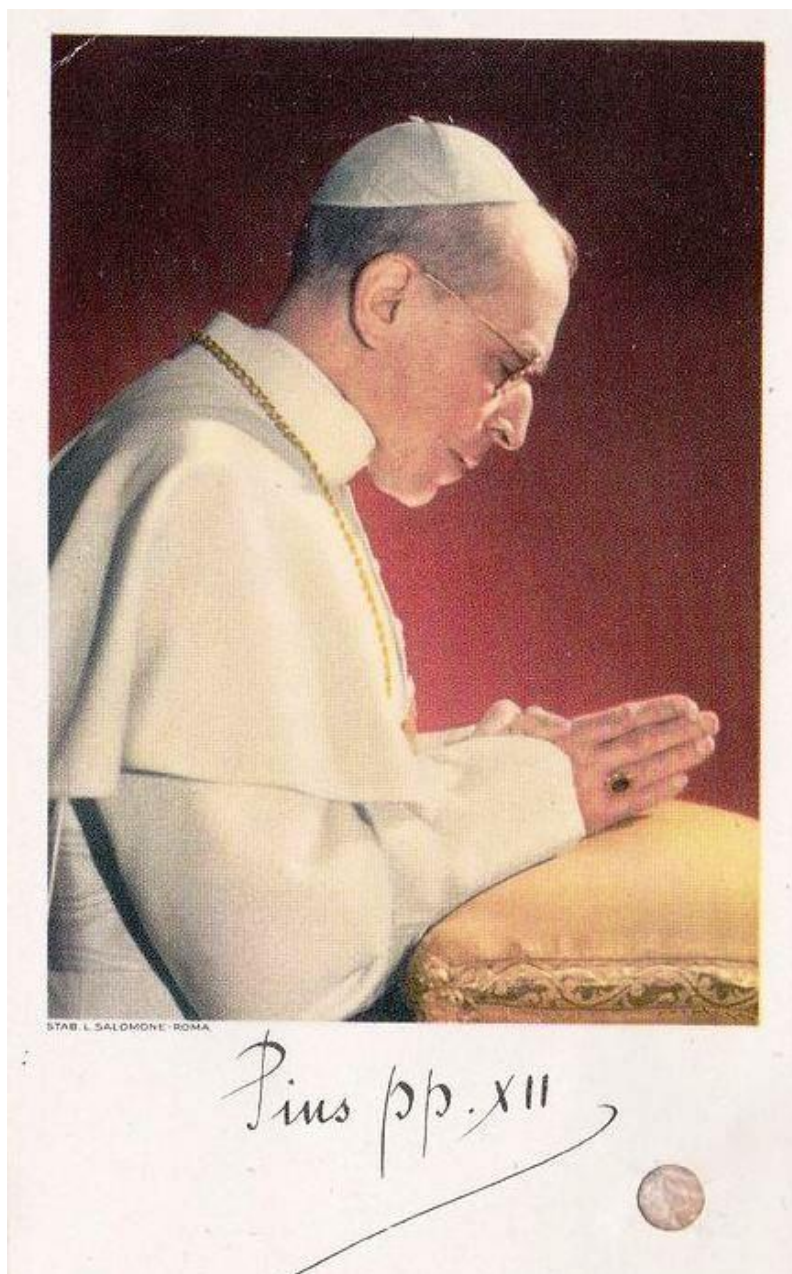
V životě svatého Pia X. se vypráví epizoda, že jednou při audienci se představil jeden chlapec s růžencem na krku. Sv. Pius X. na chlapce upřel nějakou chvíli zrak a pak řekl: „Chlapče, odporučím se do tvé modlitby růžence v jakékoliv věci...!“

Růženec je Mariin dar.

Svatý Karel Boromejský nazýval růženec „nejbožštější pobožnost“, kterou je třeba vštěpovat všem.

Papež Pius XII. říkával - kdo zná růženec, zná Ježíše a Marii a zná svou cestu k věčnému určení.

Sv.P. Pio začínal s přípravou na mši svatou v jednu hodinu v noci, modlil se breviář a mnoho růženců, někdy jich bylo i dvacet. Až do 3.50 hod. se připravoval s Pannou Marií, která ho někdy, jak napsal, s mateřskou něžností doprovázela k oltáři. Je známo, že světci chtěli mít růženec v rukou nejen když umírali, ale také po smrti.

Když andělský mládenec svatý Stanislav Kostka umíral, nebyl schopen se modlit růženec.

Držel však tento svatý věnec ustavičně v ruce.

Jeden z přítomných mu řekl: „Když se nemůžeš růženec modlit, tak ho odlož.“

„Ne,“ odpověděl světec, „nedokázal bych to udělat. Je to předmět mé Panny Marie, ... jen když ho držím, dává mi útěchu.“ Zemřel se sladkým úsměvem a spolubratři mu ruce omotali růžencem.

Blahoslavený Stefano Bellesini žádal Pannu Marii výslovně, aby mu dala zemřít v den mariánského svátku a s jasnou myslí schopnou modlit se růženec.

Byl vyslyšen.

Zemřel 2. února na svátek Uvedení Páně do chrámu a až do posledního okamžiku se modlil růženec.

Blahoslavená Anna Maria Taigi, jediná světice v církvi, která měla vidění Nejsvětější Trojice, se chtěla modlit růženec spolu se svou rodinou až do večera před svou smrtí a při posledním požehnání svým dětem jim doporučila, aby ani jeden den nevynechaly modlitbu růžence.

Služebník Boží Columba Marmion říkal: „Jestliže jsme každý den opakovali svaté Panně: »Matko Boží, pros za nás nyní i v hodinu smrti naší«, když pak nastane hodina naší smrti, bude to jeden a tentýž okamžik a budeme mít jistotu, že svatá Panna nás neopustí.“

Sv.P. Piovi jednou někdo řekl: „Otče, růženec již dosloužil. V mnoha kostelích se už nemodlí.“ Pater Pio odpověděl: „Satan se snaží zničit tuto modlitbu, ale to se mu nikdy nepodaří: je to modlitba té, která triumfuje nade všemi a nade vším. Ona nás ji naučila tak, jako nás Ježíš naučil Otče náš.“

Jestliže se nemodlíme rádi růženec, není to proto, že už není moderní, ale proto, že my jsme moderní.

Svatý Ludvík Maria Grignion říkal:

„Kněz, který se modlí růženec a káže o něm, získá za měsíc více milostí než jiní za celý rok.“ Tak tomu bylo právě u něho, horlivého růžencového apoštola.

Svatý Kamil de Lellis potkal jednou kněze a zeptal se ho, zda má u sebe růženec. Kněz se přiznal, že nemá.

Svatý Kamil zvolal se zjevnou bolestí:

„Kněz bez růžence? Ať vás Pán chrání ode všeho zlého!“

Vzpomeňme také na svatou Kateřinu Labouré, tak milou pro Neposkvrněnou Pannu Marii, od které přijala jako dar zázračnou medailku. Až do své smrti doporučovala svým spolusestrám, aby se dobře modlily růženec.

Kéž nám Pán dá mnoho „růžencových kněží“, i lidí „zasvěcených Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“, apoštoly růžence, kteří budou procházet s námi a mezi námi a budou rozsévat Zdravas Maria jako požehnání, milosti a posilu od Panny Marie pro ubohé lidstvo.

